

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۱۸/۱۲/۰۳

صلاح الدین سعیدی

برنامه های تلویزیونی و بحث سیاسی!

میدیا، رادیو و تلویزیون در دیموکراسی قایمقام ندارند!

انتخابات ختم و کمپاین انتخاباتی ختم، برنده و بازنده معلوم و به فردای آن کمپاین انتخاباتی آغاز می شود. درین میان بر علاوه پارلمان و مراجع قانونی، کل ملت هم از طریق میدیا و مطبوعات در جهت گیری سیاست و استقامت دادن آن، تطبیق قانون و حتی عدالت نقش خود را دارد.

از جانب دیگر سیاسی ساختن نیروهای امنیتی، سیاسی ساختن عدالت، سیاسی ساختن تعلیم و تربیه، سیاسی ساختن میدیا، رادیو و تلویزیون و عوض کار تنویری و انعکاس چهره اجتماع و دادن فرصت انتخاب به جامعه و این مراکز میدیایی را مانند بخشی از مبارزات سیاسی ساختن و تحمیل نظر کردن یک روش خطا و با تأسف معمول در کشور ها و جوامع عقب مانده و از جمله افغانستان وضع در چنین حالت منفی و مضر است.

مسلم است هر یک ازین جملات کوتاه بالا تفصیل، حدود و ثغور خود را دارند و نه بیننده گیچ و سردرگم شده و این تأکیدات من تا حدی برای خواننده تناقض گویی بیش برای بعضی خواننده، چیزی بیشتر حاصل نمی شود. اما من به تأکیدات خود پیگیرم و یکی دو مثال میاورم .

نطاق و گرداننده بحث سیاسی از سیاست مدار ارشد کشور می پرسد :

نظر شما در مورد اینکه در سیاست دوست و دشمن دایمی وجود ندارد و دایمی منافع و مصالح اند، چه است؟ سیاست مدار ارشد کشور جواب میدهد که با چنین تأکید موافق نیست و اضافه میکند که با هموطنان باید همیشه دوست باشیم و ... به این ترتیب تلاش دارد اصل عمل فوق و کلیه غیر قابل تردید فوق را نفیه و خود نظر مستقل بدهد.

سؤال گرداننده از سیاست مدار و تیورسن ارشد کشور که روز روشن و شب تاریک است و نظر تیورسن ارشد کشور در مورد چه است؟ اولاً چنین سؤال، سؤال نادرست و دوم ضیاع وقت خود و دیگران است. در چنین مسائل روشن و غیر قابل تردید بحث کردن به یقین ضیاع وقت خود و دیگران است.

بلی منافع و مصالح انسان متعهد همیشه منافع و مصالح کشور است و درین مورد دایمی بودن ثابت است که باز هم همان اصل منافع و مصالح شد و کلیه به ذات خود صحت ماند و تیورسن ما آنرا نفیه کرده نمی تواند. از صدها مثال یک مثال دیگر:

می گویند سیاست فریب، تقلب، و به جان زدن است. در حالیکه سیاست را بزرگان دینی ما و شخصیت های بس عالی و خدمتگار مردم و رسالتمند کرده اند. پس همه (العیاذ بالله) تقلب کار اند؟ **نه چنین نیست!**

سیاست عبادت است از امری که آنرا مردمان صادق، عابد و مخلص به پیش می برند. فریب، و در صورتی که از طرف فتنه کاران پیش برده شود اغوا و فتنه است.

بخش اعظمی از برنامه های سیاسی میدیا و خاصاً تلویزیون های افغانی ما، در بهترین حالت همان رادیو صدای مردم با مصرف گزاف چیزی بیش نیست که اکثر متخصصان و آگاهان ما در تلاش تحمیل آنچه اند که خود فکر می کنند. نیم برنامه را به خود، نیم دیگرش بر حکومت، نیم دیگرش به ملت و باقی اش همسایه و امریکا متخلف والسلام. بیننده زنگ می زند دشنام و از موضوع خارج صحبت می کند و گرداننده تماشا گر و ممد تخلف می گردد.

شخص با عزت و با آبرو از اشتراک در چنین ابتذال دوری می جوید، از نشر مطالب دروغ، مبتذل، داخل شدن به حریم شخصی و ضد منافع ملی و حتی اظهارات صریح جنایی نظارت قانونی وجود ندارد و لجام گسیختگی را آزادی بیان می پندارند و . . .

چنین حالت جداً قابل باز نگری و استقامت دادن در مجرای درست و اصلی است.

بر حاکمیت های ملی است تا در نشر و پخش برنامه های تنویری به نحوی کمک، مساعدت و سهم گیری مالی کند که در واقعیت ریشه های فهم درست از دیموکراسی و فرصت انتخاب ملت را تقویت ببخشد. این به معنای تلویزیون و میدیای دولتی و به مصرف دولت و در نتیجه تابع حاکمیت ساختن میدیا نیست.

این به معنای حاکمیت قانون و در چوکات قانون سهمگیری حد اکثر ۲۵-۴۰ فیصد در کار تنویر اذهان عامه و رهایی میدیا و تلویزیون ما از نوکر شدن به استخبارات و منافع خارجی و در حالت ما به منافع ایران و پاکستان است.

ساختار های خود گردان مطبوعات و کنترل مطبوعات باید با محتوی کار کنند و این با استفاده از کار ها و تجارب جوامع دیگر جهان ممکن است و ضرورت به اختراع درین عرصه نیست. و من الله التوفیق

